

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/5/2026
Identifikačné číslo spisu:	1026200051
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1026200051.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci odsúdeného D. P., v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, na neverejnom zasadnutí konanom 19. augusta 2026 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného D. P. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. júna 2026, sp. zn. 4Ntc/3/2026, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného D. P. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 11. júna 2026, sp. zn. 4Ntc/3/2026, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu Eisenstadt z 8. apríla 2025, sp. zn. 15 Hv 9/25m, právoplatný 8. apríla 2025, ktorým bol D. P. na tam popísanom skutkovom základe uznaný za vinného v bode I.A.2 a k I.B. zo zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a odsek 1 druhý, tretí prípad, odsek 4 číslo 3 zákona o návykových látkach a podľa § 12 druhý a tretí prípad rakúskeho Trestného zákona; v bode II.A. a II.B. zo zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a odsek 1 piaty prípad, odsek 4 číslo 3 zákona o návykových látkach; a v bode III. z prečinu prípravy obchodovania s návykovými látkami podľa § 28 odsek 1 prvý a druhý prípad zákona o návykových látkach, a za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, sa vo výroku o vine a treste odňatia slobody uznáva na území Slovenskej republiky a v rozsahu, v ktorom sa týka trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky vykoná. Súd zároveň rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona tak, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal odsúdený D. P. v zákonom ustanovenej lehote odvolanie vlastnoručne spísaným podaním z 23. júna 2026. V jeho písomnom odôvodnení navrhol napadnutý rozsudok zrušiť, pričom vyjadril zásadný nesúhlas so svojím vydaním na územie Slovenskej republiky.

Poukázal na to, že v súčasnosti absolvuje terapiu zameranú na liečbu patologického hráčstva, keďže v minulosti hrával na výherných hracích automatoch. Podľa jeho názoru je táto terapia zameraná na odstránenie príčin, ktoré viedli k páchaniu trestnej činnosti, pričom jej prerušenie v dôsledku prevozu na územie Slovenskej republiky by mohlo zmarit proces jeho nápravy a súčasne zvýšiť riziko recidívy. Následne zdôraznil absenciu reálnych sociálnych a rodinných väzieb na území Slovenskej republiky, kde podľa jeho vyjadrenia nemá vytvorené funkčné zázemie a jeho trvalý pobyt má iba formálny charakter. Naproti tomu v Rakúskej republike je už adaptovaný na podmienky výkonu trestu a zapojený do nápravných programov. Zároveň poukázal na svoje pracovné zaradenie vo výkone trestu, z ktorého dosahuje mesačný príjem vo výške 260 až 280 eur, čo mu umožňuje priebežne uhrádzať svoje dlhy. V tejto súvislosti namietal, že na území Slovenskej republiky mu pracovné zaradenie vo výkone trestu nie je garantované, pričom prípadná odmena za prácu by podľa jeho tvrdenia predstavovala približne 36 eur mesačne, čo by mu neumožnilo reálne pokračovať v splácaní svojich záväzkov. Jeho ponechanie vo výkone trestu v Rakúskej republike preto považoval aj za súladné so záujmami svojich veriteľov. Záverom navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a ponechať ho vo výkone trestu v Rakúskej republike, poukazujúc zároveň na skutočnosť, že vo vzťahu k jeho osobe už bolo v minulosti v obdobnej veci právoplatne rozhodnuté.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 6. augusta 2026 (ďalej tiež „najvyšší súd“) predložené odvolanie odsúdeného D. P. i kompletný spisový materiál. Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 518 ods. 4 Trestného poriadku) preskúmal na podklade včas podaného odvolania (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku) odsúdeného zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

- a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,
- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojennej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že krajskému súdu bolo 19. februára 2026 postupom podľa § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. doručené podanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo 17. februára 2026, č. S-MSSR 1875/2026/83/K10/NC, na konanie o prevzatí výkonu

cudzieho rozhodnutia obsahujúce osvedčenie z 10. februára 2026 vydané na podklade článku 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „rámcové rozhodnutie“) proti odsúdenému D. P., spolu s rozsudkom Krajského súdu Eisenstadt z 8. apríla 2025, sp. zn. 15 Hv 9/25m, právoplatným 8. apríla 2025, a ďalšími na vec sa vzťahujúcimi dokumentmi.

Odvolací súd konštatuje, že krajský súd dospel k správne mu záveru o neexistencii dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., pričom v tomto smere odkazuje na vecne a právne správnu argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozsudku. Krajský súd zároveň správne ustálil, že v posudzovanej veci sú splnené podmienky na uznanie a výkon rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 20. mája 2025, č. 410251302/250163880, mu bol uložený časovo neobmedzený zákaz pobytu na území Rakúskej republiky, v dôsledku čoho má byť po výkone trestu odňatia slobody vyhostený na územie Slovenskej republiky. Za tejto situácie existencia obvyklého pobytu odsúdeného na území Slovenskej republiky nie je podmienkou uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, keďže ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. výslovne predpokladá aj prípad štátneho občana Slovenskej republiky, ktorý na jej území obvyklý pobyt nemá, avšak po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť na jej územie vyhostený.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že nesúhlas odsúdeného s uznaním a výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nemôže predstavovať prekážku uznania a výkonu predmetného rozhodnutia. V posudzovanom prípade sa totiž súhlas odsúdeného nevyžaduje, keďže po výkone trestu odňatia slobody má byť z územia Rakúskej republiky vyhostený na územie Slovenskej republiky na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 20. mája 2025, ktorým mu bol uložený časovo neobmedzený zákaz pobytu. Ide teda o prípad predpokladaný čl. 6 ods. 2 písm. b) rámcového rozhodnutia, v ktorom odovzdanie výkonu trestu do vykonávajúceho štátu nie je podmienené súhlasom odsúdeného. Za tejto situácie nemôžu mať na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia určujúci význam ani odvolacie námietky odsúdeného založené na tvrdení absencie reálnych sociálnych a rodinných väzieb na území Slovenskej republiky, jeho adaptácii na podmienky výkonu trestu v Rakúskej republike či na jeho záujme pokračovať vo výkone trestu v tomto štáte. Tieto tvrdenia navyše nekorešpondujú so závermi rakúskeho cudzineckého orgánu, ktorý pri rozhodovaní o zákaze pobytu zohľadnil absenciu rodinných, sociálnych a pracovných väzieb odsúdeného na území Rakúskej republiky a, naopak, jeho silnejšie väzby na Slovenskú republiku. Rovnako námietky odsúdeného týkajúce sa jeho súčasného pracovného zaradenia vo výkone trestu, výšky dosahovanej pracovnej odmeny, možnosti splácania jeho záväzkov, ako aj terapie zameranej na liečbu patologického hráčstva nie sú spôsobilé založiť dôvod na odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia. Ide o okolnosti vzťahujúce sa predovšetkým na aktuálne podmienky výkonu trestu odsúdeného v Rakúskej republike, ktoré samy osebe nepredstavujú zákonnú prekážku jeho uznania a výkonu na území Slovenskej republiky. Pokiaľ odsúdený poukazuje na to, že jeho pracovné zaradenie vo výkone trestu na území Slovenskej republiky nie je garantované, a že prípadná pracovná odmena by bola nižšia než v Rakúskej republike, ide o tvrdenia založené na predpoklade budúcich podmienok výkonu trestu, ktoré nemôžu byť určujúcim kritériom pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok na uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia.

Napokon, pokiaľ odsúdený poukázal na skutočnosť, že už v súvislosti s jeho predchádzajúcim výkonom trestu odňatia slobody v Rakúskej republike v rokoch 2012 až 2013 malo byť rozhodované o odovzdaní jeho výkonu na územie Slovenskej republiky, pričom na základe jeho odvolania mal byť ponechaný vo výkone trestu v Rakúskej republike, ani táto námietka nie je spôsobilá spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. Odsúdený rozhodnutie, na ktoré sa odvoláva, bližšie neoznačil a jeho tvrdenie, že skutkový a právny stav je v súčasnosti totožný, nezodpovedá okolnostiam posudzovanej veci. V tomto konaní je totiž právne významnou skutočnosťou, že rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 20. mája 2025, č. 410251302/250163880, bol odsúdenému uložený časovo neobmedzený zákaz

pobytu na území Rakúskej republiky, v dôsledku čoho má byť po výkone trestu odňatia slobody vyhostený na územie Slovenskej republiky. Práve táto okolnosť zakladá splnenie podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. Samotná skutočnosť, že v minulosti mohlo byť vo vzťahu k odsúdenému rozhodnuté o odovzdaní výkonu iného trestu odňatia slobody odlišne, preto bez ďalšieho nemôže založiť nárok na rovnaké rozhodnutie ani predstavovať prekážku uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto konania.

V súlade so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď odsúdeného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia s tým, že zároveň uviedol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku.

Na podklade týchto skutočností odvolací súd podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného D. P. ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.